„Ja sul polnud keddagi, kes sind awitas ehk kinnitas?"

„Sa eksid, Rahel! sedda möeldes, mul olli suur kinnitus mo kannatamiste sees."

„Ja kas sa arwasid ennast surrewad, issa, kui haigus ni raske olli?„ küssis tüttar wärrisedes ja silmawega.

„Jah ma mötlesin surma peale, ja mötlesin ka... Agga miks küsid sa nönda, armas laps? ja kuidas se tulleb, et sa kurb olled? Waene tüttar olli näust kahwatand ja langes nuttes ta kaendlasse. Kui ta wähhe aja pärrast omma kurbdust sai waigistanud, ütles ta: „Oh, issa! ma ei woi omma südame sallaasja mitte kauem ilmutamata jätta. Issa! mul on paljo kurbdust olnud, agga ka suurt römo— armas issa...."

Ja nüüd awwaldas Rahel temmale koggeldades sedda suurt muutmist ennese südamega, kuidas otsego üks uus mailm usso ja armastuse läbbi temma südames ennast olla ilmutanud, kuidas ta Jummala sanna juhhatamise läbbi wähhehawalt olla ärratunnud, et Jesus on Taweti Poeg, Immanuel se rahhowürst ja ärrakaddunud ning hukka möistetud mailma Önnisteggia. —

Ni kui äkkilisest wälgo lömisest pimmedal ö-ajal innimene kohkub, nenda olli ka issa südda tütre könne ülle kihwatand; immekspannemisest kui seggane seisis ta ürrikest aega sönna lausumata tütre ees, siis läks rutto emale ja jättis tedda üksi.

„Oh ta lükkab mind ennesest ärra," öhkas Rahel, nüüd polle mul ennam issa ollemas muud, kui mo wäggew Jssa taewas, ei sõbra muud, kui mo Önnisteggia!"

Agga enne kui ta weel üht palwesönna ommast suust jöudis wälja öölda tulli issa jälle taggasi.

„Armas laps! — ja nüüd weel paljo armsam kui ial enne olled olnud! Ka minna ollen Temmast leitud, kedda ma mitte polle otsinud. Se olli minno kinnitus ning tröst mo raske hädda al ja surma wärrawate suus. Temma, kedda minna pöratse melega ollen wihkanud, kedde meie wannemad surmani on taggakiusanud, Temma on se mees, kedda Jummal on üllendanud, Israelile Önnisteggiaks, et Ta temmale meleparrandamist ja pattude andeksandmist piddi andma."

Peale sedda tömmas ta weikese Ue Testamendi pöue taskust wälja, ja räkis tütrele, mis läbbi ta olli hakkand ue testamendi kirjasi luggema ja neid wanna seaduse kirjadega körwoti läbbiurima, kuidas temma kangekaelne umbusk kaua aega wasto törkunud, Jummala tunnistust Temma Poiast wastowötta, kuida wihha ning waen ta sees olli töusnud, kui südame tunnistus ikka wäggewamaks läks, agga et ta siiski ei wöinud ennam järrelurimist jätta ja olla sepärrast omma tekäimise peal sallaja selle ue testamendi ennesele nöudnud, kunni wimaks Jummala wäggi temmale liig kange olnud, ja temma kiusliko meelt hopis olli ärrawöitnud, nenda et ta kui kahhetsew pattune